

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות

פח.

עין משפט
נר מצוה

ע א ב מ״י פ״ט מה׳
שמיטה הלכה כד סמג
לאוין רפא טו״ע ח״מ ס״
קו סעיף לג׃

עא ג ד מ״י פט״ז מה׳
אישות ה׳ כח סמג
עשין מח טו״ע אה״ע ס״ ק
סעיף ט ויב׃

עב ה מ״י שס ה׳ כו
טו״ע שס סעיף יא׃

תוספות רי"ד (המשך)

המשתעבדים א"צ לומר נן
הקטנים אלא אפילו נן
הגדולים: נתן הלא וכן
היהומים אלא יפרעו אל
בשבעה מאות אלילמה מלוה
והשתא אבוקון חור שלק
בלב שבעה כיתור בשבעה
היהומים אלא בשבעה
שקום מה המלוה ואין נש
לעמוד מבני לול א"צ נובים
אלא בשבעה היהומים
פקדנו אבא ששטו זה פרעו
א"צ אר"י ל"ש אל אבא שמו
היהומים אלא בשבעה
ועתה אן נשבעתי לית
המלוה שבעה היהומין אבל
א"צ שפלו בשבעה היהומים
א"צ שפלו שמו אלא לית
מדה שלק פרעו וכן שיש
למישט שלק פרעו וכן שיש
שכר בידם שלק היהומים
א"צ וזה"נ נ"ש אדא"צ לית
שענו היהומים נמי אלא
לית ופרעת כיון שהבי"ד
טוענים בכבדוש שמו פרעתי
און נפרעין אלב בשבעה
היהומין אלא נקט א"ל אבא
לית ופרעת משום דא
הלוקח בן לית ופרעת
ובכן א"ל לית שכן דין
היהומים כל הבא ליפרע מהם
אינו נובם אלא בשבעה א
השבעה כל נובת מהם נשבע
המלוה אלא לפרע נשבעין
היהומים גובין נשבעין
שבעה היהומין ואצ"ל לית
א"צ וזה"נ מלה ד"ס טוענים
בכבדוש: והפרעת שלק
בכפנו אבא שר שבי
משעבא בא לפני ר"י נפחא
באנטיכוס ואמר לית שלק
נכתובת שמוס חזינא אלא
ב"ח אל רובא אמר ר"י ונטל
ש"ש שלק אלא כאר"י ונטל
מעותו של חבירו ור"י ונטל
לו במדה ואתה נעל דלת
בפני ר"י וקול ר"י ל"ר
דכתיב ור"י וזה"נ וזה"נ
ואמר מרעיון כלמאן
דמחמה וכו' נפרעין מן האדם
ש"ש בפני א"ר כשהרבי
אוקלת קהן ובית דין גובים
ובית [מפתח] שבער לו
מן העובר כרכים מכלל
בריהיה וקיימא לול מילתא
ספקתא שמוס נפרעים שלק
בכפנו וקבלה ומעשים בכל
ש"ש שמוס נפרעים מן האדם
ש"ש בפני אלא החיטין לול
דבא ר"י ו"ל דלת דבא
והישראל מן עדיו מהם
דאמרין בממאי דין שמוס
ר"י נפחא ל"ר ו"ל דלת
דבא ר"י וכבדו ר"י וכל
נ"ל דלא מיבעיא דמוקים
לחמורא דבני מערב ר"י
נפחא אפילו אן דלא פליגי
תלמודא דין ר"י דלא קילי
תלמודא דין ר"י כן פסג
רבינו אלא קאן ר"י במשפט
שבעות שחבר אנוס
ש"ש להודעו מרעיון אתו
ש"ש ומפרע חובו ואפילו
א"ל יבא אן א"ל
להודיעו ב"י דודים לנכסיו
ופורעין ב"י כ"י
אמר ר"י וכו' ר"י וכו' וכו'
אמר ר"י מ"נ ענתא דאסיק

גובה כתובתה. ואינו יכול לטעון פרעמין והחזרת לי שטר כתובתין וקרעמין משום דמנאי כתובה מעשה ב"ד הוא. ומהכל נפקא לן ב"ב מ"ט הטוען אחר מעשה ב"ד לא אמר כלום מ"ט כל מעשה ב"ד כמאן דנקיט שטרא דמי: **אבד גט.** שלא הולאתיו עליו לגבות כתובתי על ידו כדמנן גובה כתובתה על קרעויה ב"ד **אלא אבד ממני: והוא אומר אבד שובני.** כבר הולאתו ב"ד ואמרת אבד שטר כתובתי וגבו ב"ד הכתובה על פי הגט וקרעויה ולי נכתב שובר על הכתובה שאם תוליתי עוד על ירשתי שטר הכתובה לתנאוי לגבות מוכח אלמנות לומר לא נתגרשתי ולא נפרעתי יהיה השובר לעד ואבד הימני: וכן ב"ב שהוליא שטר חוב.

אחר שביעית ואין עמו פרוזבול זה
אומר השמיטנו שביעית זה אומר
פרוזבול היה לי שלא תשמיטנו
שביעית ואחד: הרי אלו לא יפרעו. חיישי'
שמה כבר גבתה בטג זה השמיטנו
שביעית: אמר הפוסק. שמרו עובדי
כוכבים על המצות והיו יראים לשמור
גיטתיהן^ו ומשקיבלתו שורפתו וכן
פרוזבוליהן: פרוזבול. במסכת גיטין
מפרש בפרק השולח גט (דף טז:) הלל
המקין פרוזבול כדי שלא תשמיט
שביעית שמוסר שטרותיו לז"ש שיגב
מן הלוה חובו כל זמן שיתבצע דהשתא
לא קרין ביה לא יבוא^ז שאינו מוצעו
כלום אלא הכ"ד מוצעו שהפקירם
הפקר והם יורדין לנכסיו: גמ' ע"מ.
מדקמי גובה כחוצהה בהולאת גט
ולא חייש לאעירומו מערמא והדרא
ומפקא כחוצהה צבי דינא אחרינא
ותגובה לאחר מיתתה בצורת אלמנה
ולומר לא גמ' נתגרשה ולא נפרעתי דלא
ודאי בתורת גרשה לא הדרתה דהא
דהא קרעין לגיטא וכי הדרא מפקא

לכתובתה בלא גט תנן מתני' הרי אלו לא יפרשו ומיהו הוה
למיחש^א (שלא) תתמין עד שימות ותגבה בתורת אלמנה ומללה חייש
ש"מ כותבין שובר על כרחו של ליה ואינו יכול להשמיט עצמו ולומר לא
אפרע ועל שתחזיר לי שטרי שמא תחזור ותוציאנו אלא אומרים לו
פרע והוא יכתוב לך שובר. ופלוגתא היא בצבא בתרא (דף קט) וקיי
מיימנן לו כמאן דלמחר אין כותבין לפי שמנא לו כריך לשמור שוברו
מן העכברים: **דלמא מפקא**. לאחר מיתה: **וגביא**. בתורת אלמנה:
במקום שאין כותבין כפובה. אלא סומכין על תנאי ז"ר: **ולשמואל**
כותבין שובר. בתמיה: **לידי מיפרשא** לי. דלעולם אין כותבין
שובר והיינו טעמא דגובה כתובתה דאי מקום שאין כותבין הוא
והוא אומר כתבתי וירא אני שמא תחזור ותוציאנה עליו להביא ראייה
ואי מיימני גובה עדים שכבז לא גביא ואי לא מיימני ראייה קטני
מתניין גובה כתובתה ואינו נאמן לומר שניתי מנהג העיר ואי
מקום שכותבין הוא והיא אמרה לא כתב לי עליה להביא ראייה וכן
קטני מתניין גובה כתובתה שהביאה ראייה שלא כתב לה: **ואף**
רב. דאוקי מתני' במקום שאין כותבין לחודיה: **הדר ציב**. ואוקי
מתני' בטעמא אחרינא ואמר דין במקום שכותבין וצין במקום
שאין כותבין כי מפקא גט בלא כתובה גובה עיקר כתובתה דהיינו
מנה ומאתים וגובה דקטני מתני' עיקר קאמר ולא תוספת וכי מפקא
כתובה בלא גט גובה תוספת ועיקר חיישין שמא גבאחו על
פי הגמ' וכל הרוש **למשיב ידא וישב**. דאין לחוש מעתה לכלום:
בשלמא לשמואל דלמחר צין עיקר דין תוספת נפרעין על פי הגט:
מוקי לה. הא דקטני לא יפרשו: **במקום שאין כותבין**. ומשום הכי
מהימן במאי דלמחר פרעתי ע"פ הגט דלמחר כשתצטני על פי הגט
אמרת צית דין כתבתי לה כתובה וירא אני שלא תחזור ותוציאנה
ואמרו לי הבא ראייה ולא מנאמי ראייה ואמרו לי פרע ובקשתי
מהן שיכתבו לי שובר הואיל ועל כרחי אני זקוק לפרוע טוב לי
שיהיה לי שובר וכתבוהו לי ואבד: **אלא לרב**. דלמחר אין נפרעין
על פי הגט אלא עיקר אמאי לא יפרשו נהי דעיקר לא גביא כו':
ואי

כַּבֵּד לֵה צַעֲמַת נַשׂוּאִין וְנִשְׂרַפָּה חַיִּישִׁין וְדֹאִי שְׂמֵא כַּבֵּד לֵה אַחֲרַת אֲבִי
כַּבֵּד לֵה אַחֲכִי אִפִּי בְּמִקְוֵם סְבוּתִין: (גמ' נובה עיקר בתובה גוב)
קֶשֶׁה לְרַשְׁבִּי' כִּיּוֹן דְּלִית לֵיה לֶרֶב בִּי' גַּם פִּשְׁטוּ (ב"ב קטא:); דְּלִין כּוּתֵי
שֶׁתְּחַזִּיר לוֹ הַכְּמוּצִי דִּיכּוּל לֵבֵא לִלְדִי הַפֶּסֶד צִמָּה שֶׁנִּשְׁאַר שֶׁעַר כ
וְעַד כְּמוֹצֵה צִידֵה דְּכִי קֹאמֶר רַב כְּמוֹצֵה אִינֵה גּוֹבֵה עֵינֵה הִנֵּנוּ
וְהֵם לֹא יֵדְעוּ שֶׁהֵימָּה גִּרְשָׁה לְדִשּׁוּר לְמַשְׁתִּין לִקְנוֹן צִיּוֹנֶת מַחֲמַת
עֵינֵה רַב צַעֲדִי מִימֵה אִמִּי שִׁפְרִי: מִיָּדֵן דִּיבֹרֵל לְוֹמֵר לֹא גִרְשָׁה

מסורת הש"ס

(א) גיטין לו; (ב) [סוטה ז: לעיל כז: וש"נ], (ג) [דף יז:], (ד) [ע"י גיטין סד:], (ה) [דברים טו:], (ו) [ז"ל שהיה], (ז) [ג"י כ"י, ויע"י תוס' שבת לט: ד"ה אלא פניו וכו'].

מוסף רש"י

דוכן בעל חוב שהוציא
שטר חוב ואין עמו
פרוזהבול. נדטען היה לי
ואצד עסקין, דאי לאו הכי
נריכא למימר דשביעית
משמטת (גיטין לז:).

תוספות רי"ד

[illegible]

(א) ז"ל בתוספתא צפ' מי שמת ממנכסי יתומים זש"ל מן הקטנים.
(ב) נראה דז"ל אלף אפילו אי הו פליג אתלמודא דידן נמי לא קיי"ל אלף אתלמודא דידן.

קא.י. פי' אנה עונה. ואסיק